

25. szám.
Decemb. 19-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sok le képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jan.—jun. 3 frt., és 3 hóra jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden póstahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

KÜLÖNBÖZŐ NEMEI A SEGITSÉGNEK.

Elhatározá az örök város,
Hogy a lengyel ügy kezd lenni káros.
Imádkozni fog hát érte Róma.
Hiszen bizony „dat pyra, dat poma,
Qui non habet aurea dona.“

Hogy látta ezt az angol Ninivé
Hogy a lengyel lesz immár semmivé,
S minthogy róluk értekezni bon ton,
Nehogy ebben elmaradjon London,
Lengyelekért káromkodjék mondom.

Ennek pedig nem nagy sikere volt.
Nem nyert vele semmitsem a revolt.
Könyörgés és szidás vészett kárba,
Egyik sem hatott el Pétervárba.
Szép szó, rút szó, de mind csak szó már ma.

K—s M—n.

Tallerossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Jaj megeset nekünk. Odavagyog falustul fogva. Teczik tunyi, in szoktam correspondealgatnyi mindenfile ujsagoknak ilendő honorariumir: volt ez nekem igen lucrativus valalatom. Miirt nem? Politika nagyon könyü: ahoz minden ember irti. Csak nem kel gondolkoznyi semirtül, is azt batran papirosra tenyi; kisz a vezir czik. Igen, de ki lesz olyan bolond, hogy

nekem ezir pinzt megagya, a miirt in magam nem adnik semit? Ki fogja ujsagot elhozatnyi mesze földrül azir, hogy megtugya belüle, mi okosat mond Tallerossy Zebulon! Hiszen ha nekem kinalna valaki, hogy olvasak el, mi vilemnye van Tallerossy Zebulonak miniszteri krizisrül? bizom magam sem volnik ra nagyon kuriozus. De had azon segitetünk. Tutara atam ilendő szerkesztöknek, hogy a mit in irok, azt

nem in irok: az nekem inspiraltatik: bizonyos helyekről; engedem gyanítatni: nevit nem emlittek, mert az titokság; de lakik angol kiralyntübe, masodik emelet 72 szam: nem szabad megmondanyi, hogy ki? — altalanosan tisztelt hazafi; volt valaha miniszter magyar; volt harmadive követ pestvarosi; — no — töbet nem szabad elarulkodnyi. Ö monta, ö sugta, ö inspiralta nekem ezeket: ö vileminyie, ö meggyözödise, ö jovahagyatasa ez meg amaz. — No igy mar aztan meghallgatak nekem. Volt respectus elötem; kiadtak czikeimet nagyob betükel, mint masit: dicseketik velem, mint rendes levelezüvel; mig telegrafon izs izentetek maguknak altalam. Haromfile ujsagnak izs irtam, haromfile embernek izs irtam: egyikneg ujliberalis, masignak oconservativ, harmadiknak clericalo-feudalis irtelemben; mind az ü praesumtív helybenhagyogatasaval; mint legjoban irte-

sült kutforas. Azokat sokszor ösze izs veszitetem a miat, hogy melyiknek van mar most igaza?

Ahun van ni! Most mind enek vige van.

Nagyon tisztelt hazafi eczer csak megharakszik, berukoltatya Naploba, Pestibe, nyilatkozatot, hogy ö soha senkinek nem monta, hogy az ü vileminyibe valamit irjon; nem izs fogja mondanyi ezutan se semit, mert az egisz historia csak szamarsag: mar tudnyilik vezir czik iras. Süt azt izs kinyilatkozatya, hogy politikai vitatkozás emez is amaz felet „meddö.“ (Pedig nekem csak ez a egy *tehenem* volt *fejös.*)

Mar most in it vagyok, mint szarazföldre eljutot czethal. Edig, hogy az ö neviben beszilhetem, voltam ember harom izs; most csak magamiba beszilgethetek, is akor nem vagyok egy izs.

Igy rontnak el embernek legjob kseftyit.

Tallérossy von Zebulon.

Az ördög pilulái.

(A politikus eszmadia elbeszéli otthon, hogy miket látott.)

No Mihály gazda, most tüntesse kend ki memoriájának az ö talentumát, mert könnyebb volna a lengyel lázadás történetét, vagy a schleswig-holsteini kérdés phasisait, vagy egy némely hirlap tüneményes átváltozásait szép sorban elregélni, mint az ördög piluláinak szövegét; csak az a különbség lévén, hogy a mig ama kérdések részben szomoruaak, részben unalmasak, addig az ördög pilulái minden tekintetben mulattatók; s az olyan tapasztalt férfi, mint én, ki minden allegoriában feltalálja a politikai célzásokat, könnyen felfoghatja a bolondságnak látszó események mélyebb értelmét.

Tehát: a történet fáciája az, hogy van egy nagy bűvésznő, a ki szeretne bizonyos rá nézve nagyon terhelő régi kötések megoldani s e végre magának szövetségest keres. Azt fel is találja egy fiatal festő képében, kinek, bűvös hatalmát kölesön adja, a mit az el is fogad tőle, s ennek segélyével ellenségétől megszabadul, azt pulykává változtatja; hanem mikor arra kerül a sor, hogy már most a kedvesét hagyja el az 1111 éves pártfogónőért s azt csókolja meg, akkor olyan képet csinál, mint mikor Győző Manótól azt kívánták, hogy mondjon le Rómáról.

A festő megtagadja a szives szövetségnek idáig

fejlődését s erre a bűvésznő megvonja tőle pártfogását s ellenségeit részelteti benne. A festő megszökteti kedvesét, kit régóta szeretett, de az ellenség mindenkép vissza akarja tőle azt foglalni; s ez által elevenen emlékünke hozza az elszöktetett Nápolyt s a visszafoglaló brigantaggiót.

Szerencsére azonban egy másik bűvésznő, a bohóság istenasszonya, pártul fogja az üldözöttet s a két nagy ezermester intrikáiból szövődik aztán az a gyönyörű bohózat, a miben már ezer nap óta gyönyörködik Párizs — és a többi.

A boszorkány haragjában akkora órrot ragaszt legelőbb is a festő inasának, a mekkorát még egy extra vezérezkikíró sem kapott soha; s mikor leülne a boszorkány titkos könyvében olvasni, először a gyertya nyúlik meg előtte az egekig, vagy mit mondok, a pokol boltozatáig, azután meg a szék nő fel vele a padlásig, hogy sehová se tud tőle szabadulni; a borát elissza az órra elől a falra festett csodatevő kép, ha ném szent Januárius, ugy bizonyosan szent December.

A tréfás tündér azonban megmenti a szerelimeseket, mindenütt menedéket, terített asztalt támaszt számukra, mig más felől az üldözöket minden utmutató hamis nyomra téríti, saját puskájukkal meglövi, s a terített asztalok étkei eltűnnek előlük.

A vén bűvésznő boszúból eddig ellenségeinek, a

festő vetélytársának és ipának, kik azt kergetik, nyújtja kezét. Valóságos francia-orsz. liga. A vetélytárs kétségbeestében mármár főbe akarja magát löni, — hogy ne fájjon olyan nagyon, — csak tükörből; a meglőtt tükörből azonban a vén bűvésznő lép elő s egy hajfürtöt ajándékoz neki, a minék erejével minden megtörténik. A mit ohajt. Ez ohajtja vetélytársát a bolondok házába. Már ott van. Azután ohajt leendő ipának egy gyaloghintót; melyben haza vigyék fáradt testét. Megjön. A bohóság tündére azonban kilopja a gyaloghintó fenekét s a hordárok a maga lábán szállítják Madridig a jámbor patikáriust. Ez összezúzva jut el egy betegápoló intézetig s ott mulatságos jelenet válik belőle, hogy támogatják elülről hátulról, mint valami keleti kérdést, míg végre le bírják fektetni Europa beteg emberei közé.

De ott sem pihenheti ki magát, mert a bohóság tündére egyszerre kibocsátja a bolondok házában minden lakóját s lesz lárma és zürzavar, mintha valamennyi európai égető kérdés egyszerre szabadult volna el. A kórház fenékkal fordul felfelé, a hausseból egyszerre baisse lesz; ajtó ablak fent, a tető alul, az ablakokon az emberek lábai néznek ki; mely általános zavarban a festő hirtelen adnectálja rég vágyott kedvesét, s mindnyájan elmenekülnek a bohóság tündérének országába, mely, mint látszik, mindennemű refügiék menedékhelye szokott lenni.

Itt azután nagyszerű multság rendeztetik. Előjön egy csoport apró sisakos vitéz, komoly lépésekkel; az ember azt gondolná első tekintetre, hogy az apró német hatalmakat látja maga előtt, hanem azután, hogy észreveszi, mennyire egyenlő taktust tartanak, rájön, hogy azok még sem azok. Egyébiránt ezek is csak maradnak a táncznál, éneknél és turnirozásnál; minden komolyabb tények nélkül; midőn egyszerre csak megjelennek az üldözők; de a kik a bohóság istennőjének egy intésére a földhöz tapadnak, s egy pillanat alatt úgy le vannak vetkőztetve egy ingre, a hogy semmi bőrzén nem lettek volna képesek ily hirtelen levetkőztetni őket.

Most azonban vasuton veszik üldözőbe a szerelmeseket; a vasut aligha volt garantírozva a spanyol cortes által, mert az első elindulásnál a légbe repül a lokomotív, a hidalgót oda mázolja a falhoz, a patikárust meg száz darabra szakgatja, az úgy hull le darabokban, keze, lába, feje másutt, egy kutya a szinpadra rohan, s egyik karját felkapja s elszalad vele. A vén boszorkány valami kenőcsöt ad nekik, a mitől a falhoz mázolt hidalgóból megint ember lesz; a szétszedett patikárus tagjait pedig megint összeforrasztják, s ismét eleven ember

lesz belőle, hanem az elvitt karja nélkül. Ez már csak még is nagyon világos czélzás.

A bohóság tündére ekkor bayadérnek öltözik s elcsábítja a hidalgót s ellopja tőle a bűvös fürtöt, épen mikor ez friziroztatja magát Bigaró borbélynál. A hidalgó a bayadér után iramodik, a borbély kárpoztást nyer érte a festő inasában, ki oda jön, hogy neki növesszen haját, mert megkopaszodott. Azonban a szerencsétlen egy ujját bele találja dugni kíváncsiságból a csuda hajnövesztőbe s attól egyszerre szakállá nő az ujjá hegyén. Bigaró megakarja menteni tőle s neki áll a bűvös borotvával; s tévedésből levágja az inas fejét. A szegény inas ijedten szalad el fej nélkül s mint a megriadt görög nép, kétségbeesve keres magának fejet. A borbély szalad utána a fejével, s helyére teszi, de őh szerencsétlenség, a helyre tett fej el kezd forogni a nyakán, mint egy szélvitorla.

No én ugyan ilyen aláminázott országban lakni nem szeretnék, a hol mindenütt ki van lyukgatva az ember lába alatt a föld: mindenütt felütheti a fejét az ördög s a mi legnagyobb baj, a kész ebéd mindenütt elszüllyed. Vagy pedig úgy jár az ember, hogy mikor már nagyon utolérte az éhínség, bekopogtat egy kocsmába, kér ebédet a kocsmárosnétól; s arra egyszerre kocsmás és kocsmárosné, és terített asztal oly óriási magasra fel nőnek, hogy füttel sem lehet őket elérni; s mikor megint azért könyörög, hogy ereszkedjenek le hozzá, akkor ismét kocsmás, kocsmárosné és asztal összezugszodnak az éhező előtt, persze a pecsenye is kolibrivé válik, hogy lakjék már most ezzel jól annyi éhes ember?

Végre azonban még utolsó szövetségesében is megcsalódik a vén bűvésznő, mert midőn már arra kerülne a sor, hogy az egy megszabadító csók által felmentse öregsége terheitől, megszökik előle, egy mindennünne kilökött, megezeibált, halálra ítélt proletárra, Magloire inasra bizva a csókadást. A bűvésznő mit tehet mást desperatiójában; a democratia karjaiba veti magát s a „Ma Gloire“ csókja által egyszerre bűbájós ifjú tündérré változik át.

Akkor azután kezdődik az általános világ boldogság, minden ember tánczol, dalol, hölgyek krinolin nélkül, férfiak frakk nélkül járnak; velük együtt boros palackok, kulacsok, pástétomok tánczolva kínálják bájajukat a beléjük szerelmeseknek, kiki megkapja, a mit kívánt, és holnapra semmi kívánni valója sem marad.

Tanuság pedig ezen nemcsak igen sok szép látival, de mély bölcsességet rejtegető eszmékkel is teljes drámából az: hogy nagyon jó, ha kétféle ördög is van a világon, legalább ha az ember az egyikkel elrontja a dolgát, a másik még pártját fogja érte, csupa egymás iránti ránkorból.

Europa kisasszony és tréfás udvarlója.

„Hová lett innen a kötéselem?”

„A kötések nem léteznek többé.”

— Melyiket szereted jobban: a sárgabélű, vagy a zöldbélű dinnyét?

— Én a kettő között legjobban szeretem a zöldbélű bankót.

(Akadhat olvasóink között ez inséges esztendőben, a ki még nem látott ilyet, hát annak megmagyarázzuk, hogy ez az új száz forintos. Magunk is csak úgy *röptiben* láttunk belőle.)

Ballagi Mór szótárából tanult egy vidéki kisasszony, s következő mondatot alkotá egybe:

„Hogy a ránta bóczozó sete sila fránya faljon fel fraskára. — Ó gabogyás silapsi sipetár! hogy ne siritelless etés sétnél, mert ha elsilakolsz, elsérülsz.

Megfejtése:

„Hogy a hajlongva bókoló balkezű kancsal ördög faljon fel reggelire. — Ó hóbortos pislogó marha hajcsár, hogy ne ugránozhass a mormogó patakánál, mert ha elillansz parázson sülsz meg.”

A rendületlen diplomata.

Pál mestertől eshetik az eső, ő csak megmarad kedvenc olvasmányával.

Kedélyes toasztok.

Elmondva Sz. J. által a gyöngyösi első gazdasági kiállítás bankettjén.

A mennyi nézője volt kiállításunkon az O.c.y tőknek
Mennyit az emberek biliárdoznak és löknek
Mennyi szeretője van a valódi szép nőknek
Annyit kívánok K.L.-nak az ölelve szeretettelnőknek.

A mennyit a varró leányok a tüvel szúrnak
Mennyit az asztalosok és ácsok mikor faragnak és fúrnak

A hány szál szőre van egy öreg kandúrnak
Annyi évet kívánok én alelnök B. F. úrnak.

A mennyi leány van, kinek neve Mári,
Mennyi az országban ember van alpári
Annyi évet éljen a magyar gróf Sz*pa*y.

A mennyi inget ruhát a patakban mosnak
Mennyi szál szőr van a lábán az általa kiállított kosnak,
Annyi boldog évet engedjen az Isten F. Lajosnak.

R o m á n c z o k,

a szív életéből.

I.

„Ma csókot szívak Fannin ajkáról,
Mint napsugár virágról, harmatot;
A' mely kinyitja kelyhét jöttire,
Mint ő nekem: — a rózsás ablakot.“

A gyász idő mikép rohan; pedig
Éjfél bevárom épen nem szabad,
Hisz' addig hő szerelmes kis szíve;
Miattam, értem kétfelé szakad!

Az ifju szólna még, — de menni vágy,
Néhány lépés s a ház előtt terem,
Kis ház előtt, — hol tegnap óta lett
Megásva neki: a' sötét verem.

S köhint, — mivelhogy szólni nem mere —
Majd lassu neszszel, zörget ablakán;
Mig végre hah! e szóra felnyila:
„Megörülök! hát már aludna tán?“

„Nem“ — szól méz-édes biztatón a hü.
— S itt rázugott egy jó nagy dézsa víz. —
„Oly rég epedve várja jöttödét,
Fannid helyett, — a megcsalott Eliz!“

II.

Estélyre voltam híva, s kedvesem',
Az üdv mosolygó angyalt ott lelém,
Fehér selyemben — karsu ékesen
Bukétom keblén rezgve, — jött felém.

„Mi itt!“ kiáltók — majd elhallgatánk,
Mivelhogy épen szólt a vig zene;
A' Vortänzer colont parancsola
S mi készakarva — olvadánk bele.

Volt kézzorítás! gyöngéd érezőn,
Volt — tervhiúsult csók-harmat szedés;
A' karsu test hajlott, miként a nád, —
Keblek, szorongtak kéjjel telve, és

Szünet lön; — mint öblös kancsóba' ha
Kiforta már az árpálé magát,
„Urak s hölgyek! előre most — együnk!
Igy hallatá a házinő szavát.

Helyet fogánk. Jobbkézt szerelmesem
Elöttem sonka, s balra — lány kenyer:
S mig én ezekkel foglalám magam,
Ki hitte vón', hogy ő belőlök kér? . . .

És kért . . . s evék — felém hajolva, — de
Oh! borzadály! minő vigyázatlan . . .
A lány kenyérbe tört be — *ál-foga*
Ezéta szium végkép bezárva van. —

O . . . th L . . . s.

A d o m á k.

Pere iránt tudakozódott egy szabolesi volt alispán
nehány év előtt egy törvénytörvényes elnöktől kit valahon-
nan Sűrűből neveztek ki ide.

Az elnök hosszasan elmondá apróra a formalitá-
sokat anya nyelvén, szép törvényes műszavakkal, minek
az lett vége, hogy még egy pár évig legyen türelemmel
a felperes ur.

De hallja az ur, fakadt ki a volt alispán; mikor
én alispán voltam!

Haben sie auch gedient? vág közbe örömmel az el-
nök, hogy a keserü piluláktól meneküljön:

Ich habe *nicht dient*, ich habe *herrscht*, felel rá ba-
juszát pödörve a cliens.

Igen hosszúra nyújtotta a berzeti pap sz. beszé-
dét: másfél órája beszélt, a mikor így szólt: Láttuk
tehát az első részt, most lássuk a második részt, mely
ismét két alszakot foglal magában.

Rémülve kiált fel a jelenlevő földes ur: „No ennek
ma nem lesz vége?“

— Nem lesz vége?! szólt a tiszteletes. Azért is
amen!

— Mely nők szebbek — kérdék a kislelősi legé-
nyek egymás közt — a parasztok-e, vagy az uriak?

— No hát az uriak! — felel egy —

— Nem igaz az — mond a más — mert az urak
akkor nem járnának a paraszt menyecskék után.

Mult nyáron az aszály által okozott károk szemlé-
jekor a magas hivatalnok tiszteletére nagy ebédet ren-
dezett K. város főbirája, mit látván egyik vidéki ur,
azon megjegyzést tette a főbirához fordulva: „Főbiró
ur! ezen lakoma nem aszályt, hanem nagy bőséget mu-
tat.“ — Csak ugy van biz az ténis ur, válaszol a főbiró,
mint mikor a méh valakit megcsip, kiadja a mérgét és
belehal.

Nyulat kergetett az agár, mit egy paraszt fiu ap-
jával nagyon szenvedélyesen nézett, de mikor már az
agár beérte a nyulat, a nyul félre csapta magát és el-
szaladt.

Apám! kiált fel a fiu, ha annak az agárnak csak
egy kicsivel lett volna hosszabb a feje, már elfogta volna
a nyulat.

Kicsigázott három gebével utazott egyik bará-
tunk s feltűnt előtte, hogy valahányszor végig páholta a
kocsis sovány lovait, mindig vagy husz ló nevet mon-
dott el.

Miért mondja el kend azt a sok ló nevet, kérdi az
utas — hiszen itt csak három ló van befogva?

Csak azért megkövetem átoszálygal felel a kocsis,
hogy ha sok ló nevet kiabálok a lovak azt gondolják,
hogy ők oly sokan vannak és így a teherből kevés esik
rájok, hát akkor a szegény párak vigabban iparkodnak.

— Egy reggel szomorkodni látja Talleyrand szakácsát a konyha ajtóban.

„Miért olyan szomorú?” kérdé részvétellel hűséges eselédjét az okos diplomata.

— „Hogy ne lennék szomorú, felelé leverten a szakács, midőn néhány nap múlva vége lesz a világnak. Az állatoknak január 4-ikén, az embereknek pedig jan. 6-kán kell kimulniok.”

— „Jó isten! — kiálta fel kétségbeesve Talleyrand — hát nekem ki fog ez esetben 5-dikén ebédet főzni?”

Az ördögnek sem kell.

Kedves barátom! ha így folytatod
A korhelységet, azt hiszem:
Hogy egyszer majd csak egy szép reggelen
Az ördög téged elviszen.

No de meg nem köszöni a pokol
Ezt az új acquisitiót,
Mivel csinálsz te ott lenn szörnyű nagy
Skandalumot, ribilliót.

Éjenként ott is későn jársz haza,
Orditva, zúgva, részegen;
S káromkodol majd, nem találva meg
A szobakulcsot a szegen.

S dörömbölsz hosszan ajtón, ablakon
S az egész pokol felriad;
S ez így megy minden éjt . . . és a pokol
Nem tud alunni e miatt.

Ha meg otthon mulatsz, czigányt hozatsz
S muzsikáltatod magadat,
S fejéhez vágod, ezért a ki szól,
A kancsót vagy a poharat.

Kifogsz az ördögön, hitelezőn,
Minden csizmadián, szabón;
S ha nem lesz hiteled: úgy pénzüket
Elnyered ferblin, makaón.

Zálogba adsz: mit csak kezéd elér,
Dunyhát, csizmát és kabátot;
Elámul a pokol: ily ördögöt
Még sosem hallott, nem látott. —

Azért ne félj fiú! — mert az ördög
A melyik egykor elviszen
A földre vissza is hoz tégedet
Lehető gyorsan, azt hiszem.

K—l J—s.

Históriai kérdés.

Hogy híják azt a királyt, a ki így énekelt:

„Perelj uram, perlőimmal,
Harcoldj én ellenségimmal;
Te paizsodat ragadd elő.
Én segedelmemre állj elő. stb.

Felelet. Ugy híják, hogy „Dávid.”

— Nem egészen van eltalálva; ugy híják, hogy
„Dán-vidd!”

L é g t ü n e m é n y.

Tanárv. Miféle légtünetemény a délibáb?

Diak. A délibáb . . . a délibáb . . . ehe, ühüm
Tudom már! A délibáb divatlap is volt, naptár is volt.

Az orvos és betege.

— Doktor úr, az a bajom, hogy *nem megy le* sem-
mi a torkomon.

— Talán meg van gyulladva?

— Nem a. Hanem nincs *minek* lemenni rajta.

S z e r e t e d - e ?

Sok rossz és jó időt élt át a szabolesi táblabíró
gazdasszonyával, hálás akart lenni irányában, elhatá-
rozta, hogy elveszi.

Az oltár előtt állva kérdi az eskető pap:

— Szereted-e ezt a tisztességes személyt?

Halt, megálljon a tisztelendő ur! — kiált a vőle-
gény — szeretni; ugy segéljen nem szeretem; de mi-
vel annyi sok vést állott ki velem, s kivel annyis-
szor átestem a *marhadögön*, hálából elveszem. — Most
folytassa.

Mért kcpaszodnak meg rendesen a legokosabb emberek?

Azért, mert ő velük meszelik az eget.

Ábránd és szerelem.

Az *ábránd* szép: de *szegény* lány.
Korszemlében nevelve,
Kinek ezrek udvarolnak,
De el nem veszi senki se.

A *szerelem*: „*ne nyulj hozzám,*“
Régen közönséges virág,
Mely telt erszényeken virul,
S keresi az egész világot. —

Kisvida.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Valamennyi hírlap közöl egy borzasztó történetet valami kisasszonyról, a ki egy virágot megszagolt, azután megőrült és meghalt, s mikor felbontották, egy nagy pókot találtak az agyvelejében, mely oda a virág kelyhéből szaglás közben mehetett. Azt a bátor újdondászok nem fejtették meg, hogy honnan mehetett az agyvelőbe a pók? miután az anatomusok még eddig nem fedezték fel, hogy az órrból az agyvelőbe valami feljárás volna, mert ha volna, valahányszor valaki vizet szí fel az órrába, mindannyiszor a nyavalya törné ki rémültében.

— — Ahán! Rajta kaptuk az Idők Tanuját! Itt van ni. A december 16-ki számában a szerkesztői értesítés így hangzik: „666-nak. Levelét vettük, a benne foglaltakat köszönjük.“ Tehát a 666-al tetszik levelezni! A kiről tudja minden ember, hogy senki sem más, mint az *apocalypsis hétfejú sárkánya*: annak a symboluma a 666. S még „köszönet a küldeményért.“ Szépen vagyunk.

— — Az augustenburi herceg professorai kiadták a trónkövető fejedelem iskolai bizonyítványait, melyek szerint minden tudományban eminens volt, *ex moribus Imae classis*; még a himlőbeoltási bizonyítványát is mellékelték, melyek szerint minden kétségen kívül helyeztetik, hogy ő magassága tökéletesen képes azon hivatalnak megfelelni, melyért legalázatosabb ribillió útján konkurálni engedelmet vesz magának.

— — (Mi baja van Schmerling miniszter urnak?) Azt mondják, hogy Rechberg miniszter ur fekszik a gyomrában.

— — Thaly Zsigmond hazánkfia azt írja a Sür-gönyben, hogy a mióta hazaérkezett, tökéletes függetlenségnek és szabadságnak örvend. (No azt a vidéket meglátogassuk.)

— — Mommsen azzal biztatja a németeket, hogy akármilyen lesz is a holsteini kérdés kezdete rájuk nézve, de biztosítja őket a jó *kimenetelről*. (Hiszen a *kimenetel* iránt nincs semmi kétség; de a jó *benn* maradásról kellene őket inkább biztosítani.)

— — (Micsoda új kártyajátékot találtak már megint fel?) Hát micsoda új kártyajátékot találtak fel? (Hát annyit hallom emlegetni; hogy a „*vörös herceg*“ a mi minden egyebet *itt*: királyt, alsót, folsót.) Ahá! Az valami „*adutt*“ lesz.

— — Angliában tendentiósus boxirozás történt mely egészen royalista véget ért. King ur (király) tökéletesen leverte az amerikai republikánus Heenant. (Ennek bizonyosan valami mélyebb jelentősége lesz.)

F é l r e é r t é s .

Egy amerikai szónok a meetingen ezt menny-dörögte:

„We can rely on the *masses*.“ (Mi számíthatunk a tömegekre.)

Milyen nagy lehetett a meglepetése, midőn másnap olvassa a beszédét a hírlapban s látja ezt a felosztást:

„We can rely on them *asses*.“ (Mi számíthatunk ezekre a szamarakra.)

Különböző orvosságok.

(A fűszeres boltban.) — Úgy elrontottam a gyomromat valami *böjtös edellel*, hogy kérek rá egy kis *papramorgót*.

(Az Idők Tanújában.) — Úgy elrontottam a gyomromat ezzel a *papramorgóval* („Renán könyve“) hogy okvetetlen kérek rá egy kis *nagyböjti prédikációt*.

Kakas Mártonnak nagy fejevakarást okozó Deák Ferencz nyilatkozata.

Nagyon tisztelt hazánkfia kényszerítve érzé magát a „Pesti Napló“-ban kinyilatkoztatni, hogy ő soha senkinek sem szokott és ezután sem fog semmi eszmét sem mondani abból a czélből, hogy azt akár miféle ujságba kitegye. Már most nem tudom, hogy az „Üstökös“ is ide értette-e, a hol én a legjobb adomákat az ő aranyos szája után szoktam közrebecsátani? s engemis kitagad-e?

De nem úgy ám.

— Mit akar kend?

— Hát én vagyok a *kenő asszony*, bíró uram; a kenő asszony.

— Minek jött kend?

— Hát a Kobak Ferencz uram küldött, hogy keném meg bíró uramat.

— Mi a ménküért?

— Hát neki meg a fiskárus mondta, hogy: ha azt akarja, hogy a pörében jó ítéletet kapjon, hát meg kell bíró uramat *kenni* jól. Hát én elgyüttem.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

N yomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; *Janó J.* — *Metszi: Pollák.*